

Gál Soma

Nincs egy liszteszsák

Volt egyszer, hogy egy fiú a tornácon üldögél éjszaka. És bámulja a tócsát, meg benne a teliholdat. Nehéz így látni nagyapámat: szakáll nélkül, a fekete, robusztus SZTK-szemüvegében. De még nehezebb nagyanyám nélkül. Arról a fotóról képelem most, amin a gyönyörű lány majdnem két fejnít néz fel a kamerába hunyorgó fiúra. Kezemben az a kép is, amit az asztalán őrizget, és amin őszülő szakáll hull Mikulás-hasára, és a harmadik, a konyhában vékony arccal ücsörögve. Bámulok ezekre a tiszta, szép papírokra. Hogy tudott vigyázni mindenre! Ezek is a legnagyobb rendben sorakoznak az íróasztalon, ahogy mellettük a tollak, a falon a megszámlálhatatlan kalendár, a pontosan kattogó faliórák, a polcok könyvei ábécében, a nappali asztalán távirányítók, a konyha kanalai, villái, kései és az egész műhely. A katonás rend.

A fiú a képzeletemben pedig kitűri az ingét, haja ziláltan takarja homlokát, felhúzott térdel bámulja a tócsát. Feldúlt. Talán kicsit fél is. Hergeli magát, míg megfeszülnek az arcizmai, és egy nagy, csomós slejmet küld a tócsába. Hullámok sora bolydul fel, és a fiú figyel, míg le nem nyugodnak a fodrok. Újra idegesen köp a tócsába. Mert nagyapám nem szerette a szüleit. A németváros csibésze a legrosszabb kamasz volt. Aki a nagyapjához menekült szeretetért egy-egy csíny után. Éjjel viszont egyedül ül a tornácon. És féltében a tócsába köpköd. Rendetlenül, nem úgy, mint a műhely, ahol én láttam, a hiánytalan szerszámkészlettel és ezernyi bütykölnivalóval, mert azokra nem jutott idő, mert minden fontosabb volt a ház körül, minden, amit megjavított, minden. Nagyapám, az ezermester. Az egész műhely villanyát egy elfelejtett vezetékéről lopta. Pincét ásott, és külön hófokú helyet keresett a dinnyének, külön a bornak. Háromszor kapott kiváló újító érdemérmét a vízgéptől, feltalált valami új szivattyút.

És a fiú is feltalál. Kitalálja a másfél literes tócsát. Legbüszkébb ötletét életében. Másfél liter folyadék. Másfél kiló nyál. Elképelem, ahogy a ragadós tömeget nézve elmosolyodik. Nem tudom, mikor láttam mosolyogni utoljára, mert az utolsónál sem voltam ott. Csak az átlagos, nehéz kórházi ágyat látom, a fehér vastömeget, aminek el sem kellett bírnia a testét, addigra annyira elfogyott, hogy fölötte lebegett, amikor nagymama az üvegajtó mögül nézte egy folyosó távlatából, amit a szavak nem voltak képesek áthidalni, egyetlen apró mozdulat maradt, a kacsintás, hogy nem lesz semmi baj. A kórházi látogatásnak vége.

Nem lesz semmi baj.

Mert a fiú kitalálja, mi fog majd történni az éjszaka másnapján. A sorban állva másik fiúkkal, ugyanúgy arctalan mindegyik, percek alatt kapják a pecséteket, a papírokat, az egyenruhákat, és amikor a fiúra kerül a sor, akkor sóhajt csak megkönnyebbülten a mérleg. Akkor szakadnak csak fel a nevetések. Akkor szólal meg először a tiszt:

– Őcsi, te nem nyomsz még annyit sem, mint egy liszteszsák.

Másfél hiányzik a fiúról, így nem tesz ki 45 kilót.

Nagyapám 120-at nyomott fénykorában

És ahogy másodszer már nem tudta megjavítani magát, úgy lett súlytalan a kórházi ágy.